

K Ü P E Ş T E

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

Dosya:
GÖÇ

Kalbimizde hep bir kavimlerin göçü var...

Feki Bulduk

Başlarken

Bazen yıllar öncesinden bir kare belirir zihninde hatta kalbinde. Bir tat, bir koku, bir an gelip konar ânın tam da üstüne...

Belki yirmi veya otuz yıl önce, fırtınalı bir günde, hırçın dalgaların kayaya çarpıp geri dönüşünü izlemişsindir. Peki, ne olmuştur da yıllar önce seyrettiğin deniz gelip konmuştur şu anda durgun bakan gözlerine?

Ziyaretçisi olmayan ıssız bir kasabanın en yüksek yerinde bekleyen sessiz çınarın yanına gidip, düşünmüşsündür neler olup bittiğini yıllar yıllar önce. Peki, nedir yıllar sonra sana bu ânı hatırlatıp burnunun di-reğini sızlatan?

Nedir geçmişe göç ettiren benliğini?

Geçmiş, geçmemiş midir?
Geçmiş, yaşanmışlıklar silsilesi veya yaşanmamışlıklar illeti midir?

Dün, bugün ve yarının toplamı mıdır?
Yoksa, anlar arasındaki gidiş gelişler midir dünü ve yarını oluşturan, da aslında tek bir an mıdır bugünü yaşatan?

“Kalbimizde her gün kavimler göçü var”, der Zeki Bulduk Ağabey Sevgili Mayakovski kitabında. Kalbimiz yorgun, kalbimiz solgun...

Göç edenler, anları yüklenmiş kervanlar mıdır yoksa geçmişin tozlarını silkeleyen zaman mı!

Bazen bir sessiz hayal beliriyor zihninde, bazen yorgun bir ses, takatsiz bir nefes. Bazen, kapandığını sandığın yaranın çatallı bir parçası batıyor göğsüne. Ne yapıyorsun hâlin böyleyken?
Kervana katılıp dünden bir sayfa mı aralıyorsun kendine?
Yoksa tozları silkeleyip, kırıkları temizleyip bugünden bir sayfa mı açıyorsun kendine?

Vesselâm...

K Ü P E Ş T E
K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
SEDA BAYRAK DURGUT

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU
HANİFE ARTAR YALÇIN

EDİTÖRLER
F. ZEHRA BOYALI
HANİFE ARTAR YALÇIN
REYHAN KARAKABAK YILMAZ
GÖZDE ARI

YAZARLAR
ESMA BEYZA ARSLAN
HANİFE ARTAR YALÇIN
NAZİFE YALÇIN SELÇUK
REYHAN YILMAZ
SEDA BAYRAK DURGUT

MİSAFİR YAZAR
DEMET YILDIZ
RABİA SULTAN GÜMÜŞ

GRAFİK - MİZANPAJ
SEDA BAYRAK DURGUT

SOSYAL MEDYA
HANİFE ARTAR YALÇIN

Seda Bayrak Durgut

Dergimizde yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlara aittir.

HAZRETİ ÖMER (R.A.)

Hangi göç kolaydır ki? Kimi doğup büyüdüğü, koşup oynadığı, çimeniyle çiçeğiyle neşe bulduğu toprağını yuvasını bırakmak zorunda kalır. Yıllar geçse de memleketinin suyuna havasına hasreti bitmez, ardında bıraktıklarını dilinden düşürmez. Kiminin göçü de Hz. Ömer'in ki gibidir. Vatanı değildir terk ettiği. Dünyevi makamlardan hazlardan vazgeçer, Rabbinin rızasına sığırır. Zevk- ü sefa dolu bir hayatı geride bırakır, fitratındaki tevhide göç eder. Böylesi bir göç kolay mıdır? Hz. Ömer (r.a.) olmak kolay mıdır?

Hz. Ömer'in nefsinden ve dünyevi arzularından vazgeçip İslam'ı seçmesi kolay olmadı. Tam altı yılını aldı. Sessiz ve gizliden başlayan tevhid daveti Mekke'de kabul görmeye başladıkça evlatların, anne babaların, kardeşlerin arasının açıldığını gördü. İlahi vahyin; erdemli olmayı, soyluluktan ve zenginlikten kıymetli sayması, şehrinin acımasız bir ayrımcılık üzerine kurulmuş düzeninde çatlaklar açması hoşuna gitmedi. Çünkü cahiliye kibriyle bakıyordu olup bitenlere. Alıştığı düzende soyluluğundan ötürü kimsenin hesap sormadığı bir hayatı vardı. Bütün bunları bir kenara sıyırıp atması, Hz. Peygamberin (s.a.v.) "Allah'ım, iki Ömer'den biri ile sen İslam'ı aziz kıl güçlendir." duasıyla kolaylaştı sanki.

Devamı ▼

Hz. Ömer; duruşundaki heybeti, etkileyici hitabeti ve zor durumlardaki isabetli çözümleriyle onu tanıyanlar üzerinde hakimiyet kurabilen lider karakterli birisiydi. Öfkesinden çekinirdi herkes, cesur savaşçı ruhuyla sadece kendi menfaatlerini değil Kureyş'in menfaatlerini de savunurdu. Peygamberimizi öldürmeye karar verdiğinde; atalarından beri devam eden düzeni korumak, şehirdeki huzursuzluğu bitirmeyi amacı. Kılıcını kuşanıp evinden çıktığı o gün Ömer'ül-Faruk olma yolculuğunun başlangıcıydı. Yolda karşılaştığı bir sahabe, kız kardeşinin de Müslüman olduğunu, önce kendi ailesindeki sorunu halletmesini, söyledi. Hınçla kardeşinin evine gitti. Acımasızca dövdüğü kız kardeşinin inancından vazgeçmemesi gözündeki perdeyi kaldırdı. Taha suresinin ilk ayetlerini dinlediğinde öfkeden arınan kalbine vahyin mânâ kapıları açılıverdi. Yürümeye başladığı hidayet yolu sert mizâcını yumuşattı, mazlumun safında durmayı öğretti. İslam bir şey daha öğretmişti Ona; yolda yalnız yürünmeyeceğini. Kendisi gibi yol arkadaşları vardı etrafında, ölene dek onların fikirlerine tavsiyelerine önem verdi, çizgisini şaşırmadı. Hz. Ebubekir, Hz. Ali ve daha niceleriydi dostları.

Çocukken develerini güttüğü babası Hattab'ın; çok katı sert biri olduğunu, mutlaka eksikliğini arayıp dövdüğünü, terslediğini anlatan Hz. Ömer'in belki de çocukluğuna dayanan tahammülsüz öfkeli davranışları, İslamiyet'te bulduğu huzur ve merhametle şekillendi. Hz. Ebubekir'in kendinden sonra onun halife olması ısrarına, Hz. Ömer'in sert mizâcından dolayı çekinceyle yaklaşanların tedirginliğini boşa çıkaran icraatlarıyla örnek devlet adamı olarak tarihe geçti.

Devamı ▼

Halifeliği döneminde bir hutbe esnasında, kadınların yüksek miktarda mehir istemelerini eleştirmiş bunu yapmamalarını istemişti. O sırada arkalardan bir kadın sesini yükseltip “Nisa suresi 20. ayeti hiç duymadın mı?” diyerek ona itiraz etti. Görüşünün hatalı olduğunu hemen kabul eden “Allah’ım beni bağışla bütün insanlar mer’den daha bilgili” diyerek kadının haklı olduğunu söyleyen mer, öfkesini hiddetini enaniyetinin ellerinden kurtarmış bir mer’di. Kendisini nefsinin ellerinden kurtarıırken idaresi altındaki insanların yöneticilerine karşı nasıl özgüvenli ve cesaretli olması gerektiğini de gösteriyordu.

İran’dan Afrika’ya, Suriye’den Yemen’e uzanan İslam topraklarının kudretli halifesi iken beytülmale ait kayıp bir deveyi aramaya koşan, “Bunu niye sen yapıyorsun bırak köleler yapsın,” diyenlere; “Ben de Allah’ın bir kölesi değil miyim?” cevabıyla, her şeyin hesabından sorumlu olduğunu öğreten de oydu. Çünkü sevgili Peygamberinin evine uğradığı bir gün; onun, üzerinde uyuduğu kuru hasırın izinin yüzüne çıktığını görüp dünya nimetlerinden uzak yaşamasına zlmüş, Allah Resulünden duyuduğu “Ey mer, dünyanın bütün nimetleri ve zevkleri onların, ahiretinki de bizim olmasını istemez misin?” sorusunu kendine pusula etmişti. Pusulası doğruyu göstermekte hiç şaşmadı. Rabbinin rızasını azık ettiği g yolculuğunda, namaz kılarırken onu sırtından bıçaklayan biri tarafından sona ulaştı. O anlarda bile sevindiği şey onu hançerleyen bir Müslüman olmamasıydı.

Hanife Artar Yalçın

GİDİYORUZ

Nerede başladı hicret öyküsü yaratılanın
Nefes al, çek yaşamı iyice içine
Bu da bir göç değil de ne
Fe eyne tezhebün
Baş koyduğun bu yolculuk nereye

Kervanlar kalkıyor her gün
Dünya penceremin en kuytu yerinden
Develerin heybeleri dertlerimle dolu
Uzatsam gökyüzüne rahatlayacak o da
Çökecek huzurun evine doğru

Fark eder mi arkada kalmışsın
Düşmüşsün kalkamamışsın
Kana, toprağa, hüzne bulaşmışsın
Toplanış ana rahminde başladı
Ayak seslerinin çağıltısını
Nereye gidersen git susturamazsın

Bir adım geri çekil
Uzaktan bak beldelerin gözbebeklerine
Kulak verebiliyor musun, ahenge
Sen, seni bilmedikten sonra
Yerinde saymışsın
Göç etmişsin kime ne?

GENCİM...

Şimdi sana nasihatler zinciri sıralayıp seni sıkmak istemiyorum. Hadi gel biraz dertleşelim.

Derdim var genç arkadaşım. Seni anlamak ve seninle hayatın anlamını bulabilmek gibi bir derdim var. Sen bir hazinesin. Çünkü “Genç” hazine anlamına gelmektedir. Bu kelime boşuna verilmiş olamaz değil mi?

Rabbimizin bize bahsettiği bu hayatı dolu dolu geçirip bu dünyaya geliş amacımızı kavrayıp huzurlu bir hayat yaşamamanın ilk durağıdır gençlik. Yaş aldıkça zaten bir durgunluk peyda oluverir. Gençlikte yapamadıklarına yanıp pişmanlıklar duymaya başlarsın. Ama sen, bu bilinçle bakış açını farklılaştırarak nasip olur da yaş alıp “yaşlanma” dediğimiz ama ruhun hâlâ genç kaldığı zamanı görürsen, o zaman keşkeler değil, “şükürler, iyi kiler” başlar hayatında.

Bir arayış içindeyiz. Bu arayışın hakiki manasını bulamayıp malayani şeylerle hızlı akan zaman geçince işte o güzelim gençliğin hazine değerindeki enerjisi heba olup gider. Televizyon, sosyal medya, madde ve oyun bağımlılığı günümüzün en büyük problemlerinden. En değerli vaktimizi kendimizi yetiştirmek adına kullanmak yerine, bu tehlikeli sulara yüzerek vakit kaybetmek, beynimizi uyuşturup gittikçe robotlaşmaya başlayan genç insanlar ortaya çıkarmakta.

Devamı ▼

Gencim...

Milli şairimiz Âkif bak ne demiş: “Âsım’ın nesli diyordum ya nesilmiş gerçek, işte çiğnetmedi namusunu çiğnetmeyecek.” Âkif, yıllar öncesinden genç dimağlara sesini duyurmaya çalışmıştır. İşte güzel insan; dinimize, değerlerimize sahip çıkmak bizim elimizde. Tabi ki bunlar kolay şeyler değil. Sorumluluk gerektiriyor. Öyle ya, bu dünyaya “insan” olarak gelmemiz zaten sorumlu bir varlık olduğumuzu göstermez mi?

Sorgulayan, düşünen, üretmeye çalışan zihinler olarak her daim bir amaçla yaşa gencim. Sen bir hazinesin, bunu hep tekrarlar ve içindeki enerjiyi doğru, hayırlı işlere yönelt. Sen İslam’ın taşıyıcısısın, ümmetin geleceğisin. Bu, klişe olarak ifade ettiğim bir söz değil. “Ben miyim bunlar?” deme. Evet sensin. Dünya’yı kurtarmanı kimse beklemiyor, olamaz da zaten ama kendi dünyanı, hayatını kurtarıp gül bahçesine çevirebilirsin.

Gönlü pak gencim. Ömrünü harlama. Diken bahçesine çevirip yakma bendini. Nasıl yapacağım peki, diye soruyorsundur şimdi? Bir iki kelamla karınca kararınca izah edeyim:

Çevrene, arkadaşlarına, izlediklerine, dinlediklerine, okuduklarına dikkat edeceksin. Eğer bunlara dikkat etmezsen zamanla aklın, o güzelim gönlün (Rabbimin manen gelip konuştuğu evi, nazargâhı) gözün kapanacak, mühürlenecek ve ahir zamanda maddeci bir zihniyetle sana artık birçok şey saçma ve boş gelmeye başlayacak. Gönlüne perde inince hakikati görememeye başlayıp bakış açın metalar âlemi olacak. Buna müsaade etme güzel gencim. Sen bir hazinesin; kendini, değerli zihnini korsanlara kaptırma.! Dinimiz seninle yaşayacak. Hem dünya hem ahiret saadeti için ayağa kalk. Ne olursa olsun hayal kurmaktan, umut etmekten vazgeçme. Bu seni diri tutup yaşama bağlayacak. Ya gerçekleşmezse, soruları zihninde halay çekecek ama sen, hayal kurmaya devam et. Olmazsa bile yılmadan kalk, şükret ve önüne bak. Unutma, bıraksaydı o kadar sıkıntıya rağmen güzeller güzeli habibimiz canım Peygamberimiz (s.a.v) pes ederdi. Umut ettikçe, adımlar attıkça hele bir de bunu “sabır, umut, şükür ve samimi duayla” taçlandırdıkça gör bak neler olacak?

Ne dersin, denemeye var mısın GENCİM?

GÖÇ EDEN CÜMLELER

Biliyordum gitmek değil, kendime gelmekti bu yolculuk.
Nazife Yalçın Selçuk

Şimdi, göç zamanı! Sahipsiz hayaller diyarına...
Seda BAYRAK DURGUT

Varlığım, yokluğun dalgalarıyla boğuşurken; yüreğim göç
hazırlığında.
Hanife ARTAR YALÇIN

Rümeysa Sultan Gümüş

GECE MAHKEMESİ

Herkes kendi kuytu köşesine çekildi şimdi. Kuruldu beyinlerde mahkemeler
Vicdanlarda darağaçları..

Peki ya aldırış etmeyenler
Onlar
Onlar hangi zamanı bekleyenler?
Ya da hiç beklemeyip
O mahkemeyi ummadık anda
Önünde bulanlar..

"Ölmeden önce ölünüz " buyrulmuştu. Manen onu tatmalıydı insan,
Uykudaydı hayat uykusunda
Uyandırdı uykudan ölünce insan.

Peki ya o uyanış
Neye uyanış olacaktı?
Saadete mi?
Yoksa hezimete mi?

VASIYET

Yine aynı rüyayla uyandı. Kaç zamandır rüyasında iki sene evvel toprağa emanet ettiği pamuk ninesini görüyordu. “Hayırdır inşallah” diyerek soluğu, kahvaltı hazırlayan annesinin yanında aldı. “Anne,” dedi. “Kaçtır rüyamda Pamuk’umu -bembeyaz saçlarından dolayı ninesine Pamuk’um derdi- görüyorum.” “Hayrolsun yavrum, ne diyor ki?” “Aldın mı emaneti?” diyor başka bir şey demiyor.” “Allah Allah, dua mı istiyor acaba?” diye mukabele ettiği anda, “Ay Zehra, Allah beni kahretmesin, ninen sana bir zarf bıraktı yavrum. Ben nasıl unuttum onu? Tüh!!! Ay kızım ne olur kusura bakma, tamamen çıkmış aklımdan.” “Nec Pamuk’um bana zarf mı bıraktı, ne zaman? Anne Allah aşkına bu kadar önemli bir şeyi nasıl unutursun?” “Kızım son nefesini vermeden helallik istemek için odaya çağırdığında çıkardı verdi. ‘Bunu Bal Gözlü’me teslim et mutlaka,’ dedi. Sonra helalleştik, hak vaki oldu. O an, ninenin çeyizlik sandığına kaybolmasın diye koymuş, kilitleyip çantama atmıştım. Hatta anahtar da çantanın yırtılan astarından içeri düşmüş. Ben onu unutmuş gitmişim. Geçen çantayı boşaltırken fark ettim. Konsoldaki çekmeceye koydum. Köye gidince sana söylerim diye. Bak kadına veremediğim bile malum olmuş. Kızım kesin onu soruyor ninen,” “Anne napıcaz şimdi? Ben yaza kadar kesinlikle sabrederemem. Köye gidiyorum.” “Tamam da baban çalışıyor, ben rahatsızım nasıl gitcen kızım?” “Valla anne hiçbiri şu anda beni durduramaz. Siz gelmezseniz otobüsle giderim. Gerekirse kalmam, zarfı alır dönerim.”

Gerekli telefon trafiğinden sonra Zehra annesi ve babası köy yolunda buldu kendini. Zarfın içinde ne olduğuyla alakalı sayısız sesli ve sessiz düşünce hayat bulurken bu ailede, Zehra’nın içini köye yaklaştıkça garip bir hüznün, burukluk ve özlem kaplamıştı. Girilen virajlı yollar, evin iyice yaklaştığını haber verdiği esnada Zehra açtığı camdan kolunu çıkarmış, sanki pamuğunun saçlarını okşuyormuşçasına elini havada gezdiriyordu. Tek çocuktuktu Zehra.

Babasının biriciğı, Pamuk'unun Zehra'sı değil Zühre'siydi. Babaannesi ona Zühre demeyi daha çok severdi.

Geçmiş yıllara ait bir sürü anı, kahkaha, çocukluk hatırası belirirken bir bir herkesin zihninde, cenaze gününden bu yana kapısı hiç açılmamış evin önünde buldular kendilerini. Mithat Bey eli titreyerek, gözü yaşararak açtı kapıyı. Gözyaşlarını göstermeyi hiç sevmezdi. Annesinin cenazesinde bile gizli gizli ağlamıştı. Bu davranış ona, “Dönemezsem sakın ağlama oğlum, gözyaşlarıyla vatan hainlerini sevindirme!!!” diyen şehit babasından kalma bir huydu belkide. Gözünün kenarından usulca yaşını silerken “Bismillah” deyip girdi içeri Mithat Bey. Arkasından Feride Hanım ve Zehra. Sandığın anahtarını daha eve girmeden hazır eden Zehra, tozdan neredeyse sise bürünen ahşap merdivenlerin görüntüsüne aldırış etmeden, hep kapının dibinde duran Pamuk'unun terliğini ayağına geçirdiği gibi gıcırtilar arasında sandıklı odaya koştu. O kadar telaşla hareket etti ki Feride Hanım: “Kızım yavaş, düşeceksin,” demek zorunda kaldı.

İşte oradaydı sandık. Pamuk'unun göç ettiği odanın köşesinde öylece gizemiyle bekliyordu. Odaya adımını attıktan sonra az öncekinin aksine usul usul hareket etmeye başladı Zehra. Mıh gibi çakılı kaldı odanın ortasında önce. Sonra bir anda sandığın önünde diz çöktü. Bir taraftan anahtarı yerleştirmeye çalışırken bir taraftan diktiğinde etrafında dolandığı ninesinin ellerinden çıkan çiçekli perdeleri süzüyordu bakışları. Gözleri doldu Zehra'nın. “Şıkırt.. şıkırt..” İşte açmıştı sandığı. Kapağını kaldırdığında mis gibi çiğdem kokusuyla karışık naftalin kokuyordu bu önemli zarfı aylarca bağında emanet tutan kutu. Oradaydı mektup. Ninesini belki de yetmiş seksen sene önce çok sevdiği dedesine yar ederken giydiği, sararsa da hala muhteşem görünen gelinliğinin üstünde sahibini bekliyordu.. Batmak üzere olan güneşin ışıkları bu muhteşem gelinliğin pulları üzerinde bir ışık hüzmeleri oluştururken tanışma hikayelerini defalarca dinlediği dedesiyle ninesinin aşkı ve özlemi sarmıştı evin ve de gönlünün her yanını. Zehra tutamadı kendini. Gözünden yaşlar boşandı usul usul. “Ah ne çok özledim Pamuk'um,” dedi zarfın yan tarafında, gelinliğin kenarında duran, her namazda itinayla başına örttüğü namaz başörtüsünün kokusunu içine çekerken.

Gözyaşlarını silerken annesi geldi Zehra'nın. “ Ne diyor ninen mektupta?” diye sordu. Soruyla irkilen Zehra, hemen zarfı aldı ve açıp okumaya başladı.

Devamı ▼

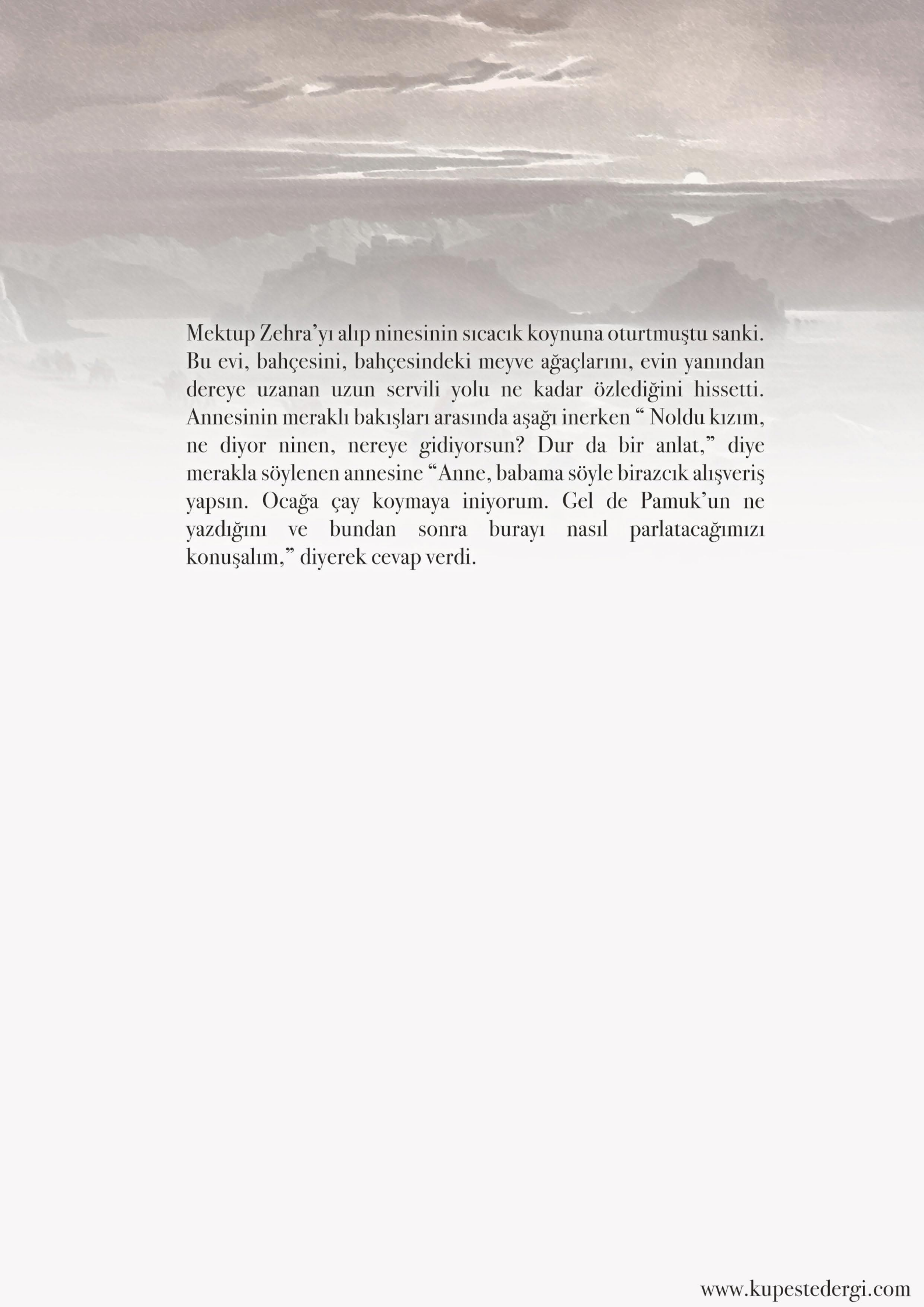
“ Zehramm, Zühremm, Bal Gözli yavrumm,
Biliyorum ki bu dünyadaki sürem tamamlanmak üzere. Deden geçenlerde yine rüyamı süsledi. ‘Artık vuslat vakti yârim.’ dedi. Anladım ki kavuşmamıza az kaldı kızım. Şimdi bu satırları okurken acaba ninem niçin bana bu mektubu bırakmış diye merak ediyorsun. Bu mektubun asıl sahibi benim doyamadığım, sevdasını ilk günkü gibi hala yüreğimde taşıdığım seni ‘Biricik inci mercanım’ diye seven deden Macit Bey’dir yavrum. Seneler önce biz sevdamızı büyütürken bir hayal kurduk. Eğer bir gün kız evladımız ya da torunumuz olursa ona bir vasiyet bırakma hayali. Zehra’m, bize haberin de sen de bir yıldızlı gecede geldiniz. O sebeple sana Zühre’m dedim durdum. Hayatımıza bir yıldız gibi doğdun diye. Ben öyle hissediyorum ki yavrum, bizden sonra bu ev o şen kahkahaların atıldığı, cıvıllı cıvıllı çocuk seslerinin yankılandığı ve bağında bahçesinde meyvelerin, yemişlerin yendiği bir yer olmaktan virane olmaya doğru yüz tutacak. Fakat sen yavrum Pamuk’unun ve deden Macit Bey’in senin her yaş gününde senin için diktiği ağaç dolu bahçeyi, senin adını verdiği kurnalı çeşmeyi yalnız ve sahipsiz bırakmayacaksın yavrum. Deden Macit Bey, her ağacı dikerken ‘Ya Rabbi, Zühre’mizi bu ağacın yeşili gibi bereketli, çiçeğinin beyazı gibi masum, meyveleri gibi semereli ve mutlu eyle’ diyerek dualarla suladı. ‘Kimse gelmeseydi de Zühre’miz bu haneyi soluksuz bırakmayacak Macide’m’ derdi.

Bal Gözli’m,

Bu mektup eline geçtiğinde eğer bu fâni dünyadan Macit’e göçümün üzerinden çok geçmişse bil ki hislerimde yanılmıyorumdur. Demek ki bu hanenin ışığını ara ara yakma işi sana düşecek demektir. Bahçedeki elma, ceviz, iğde, armut ağaçlarını, üzüm bağlarını dualarla sulamak da. Babana ve annene gönül koyma kızım. Baban dedeni kaybettikten sonra köye sığamadı. Her köşesinde hatıraları olan bu ev ona dar geldi. Onu anlarım. Sen tıpkı şimdi olduğu gibi arada tut ellerinden ve bu evin Zühre’si olduğunu göster yavrum. İşte o zaman bu evin yıldızı hep parlayacak ve ruhumuz şad olacak.

Seni çok seven Pamuk’un...”

Devamı ▼

Mektup Zehra'yı alıp ninesinin sıcacık koynuna oturtmuştu sanki. Bu evi, bahçesini, bahçesindeki meyve ağaçlarını, evin yanından dereye uzanan uzun servili yolu ne kadar özlediğini hissetti. Annesinin meraklı bakışları arasında aşağı inerken “ Noldu kızım, ne diyor ninen, nereye gidiyorsun? Dur da bir anlat,” diye merakla söylenen annesine “Anne, babama söyle birazcık alışveriş yapsın. Ocağa çay koymaya iniyorum. Gel de Pamuk'un ne yazdığını ve bundan sonra burayı nasıl parlatacağımızı konuşalım,” diyerek cevap verdi.

GEÇ KALMADAN

Baş tacı ramazan ayını yaşadığımız her sene, çoğumuzun dilinde “nerede o eski ramazanlar?” sorusu peyda oluverir. Aslında ramazan aynı ramazan, dünya aynı dünyadır. Değişen nedir peki, bize bu kelamı söyllettiren? Ya da özlemine çektiğimiz o eski zamanlarda olup da şimdi yitirdiklerimiz neler?

Dünya ve ülkemiz insanı iki senedir ciddi imtihanlardan geçti. Yavaş yavaş normale dönsek de pandemi ve etkilerini üzerimizden atmamız epey zaman alacak gibi gözüküyor. Özellikle bu zorlu süreçte bir kez daha gördük ki, aslında değişen biziz. Elimizin altında Allah'ın bahşettiği nice nimetler dururken, hep daha fazlasını istemişiz. Üreten, paylaşan, infak eden bir toplum olmamız gerekirken tüketme yoluna gitmişiz. Terazinin bir kefesine şükrettiklerimizi diğer kefesine şikayetlerimizi koysak; açık farkla şikayetlerimiz ağır basacaktır. Her şerde bir hayır vardır ya hani; okula gidememek, iş yerlerimizi açamamak, camilerin boş kalması, ölmüşlerimize son görevimizi yapamamak, sevdiğimizle iftarda buluşamamak, bayramlarda sofralar kuramamak bize eski ramazanları hatta hatta eski yaşantımızı mumla arattı. Ciğerlerimizi doldura doldura nefes almak bile meğer ne büyük lütufmuş tecrübe ettik. Hâl böyleyken, eski ramazanları hâlâ özlüyorsak eğer; bu güzel rahmet ayına hak ettiği değeri verip, hayatımızı revize etmemizin doğru olacağı kanaatindeyim.

Devamı ▼

Geçmişi değiştirmek için ama geleceğimizi Allah'ın izin verdiği kadarıyla şekillendirebiliriz. Hiç şüphe yok ki birkaç yıldır şahit olduğumuz ramazanları ne biz ne de sonraki nesiller arayacaklardır. Ânın kıymetini bilip, yüreklerimizde de nurlu kandilleri yakabilirsek işte o zaman yürüdüğümüz yol hep aydınlık kalacaktır. Dün geçti, yarın müphem. şu an yaşadığımız ramazan gerçektir.

Rahmet olsun, üstat Sezai Karakoç durumumuzu yıllar evvel ne güzel özetlemiş:

*“İnsanlar, öyle donmuş tarihi şartlar ve biçimler içine girer ki, ruh yaşama sevinci ve anlamını yitirir. Bu betonları kıracak bir çıkış yolu arar. İşte oruç, külü deşer betonları kırar, eskiyen dünyayı tazeler, alışkanlıkları elâstikleştirir, donmalarını önler, iç güdüleri pırıl pırıl yapar, insanı melankoliye düşmekten korur. Oruç, insanın katıldığı, her yıl bir ay katıldığı bir ruh şölenidir.”**

Eski ramazanlar adı üzerinde, geçmişte kaldı. Sanırım yapmamız gereken, her yıl Rabbimizin yolladığı dâvete icabet edip, Samanyolunda Ziyafet'e şükür ve memnuniyetle katılmaktır.

*Samanyolunda Ziyafet, Sezai Karakoç, Diriliş Yayınları, 2013.

Seda Bayrak Durgut

ÇİÇEKLENMEYİ BEKLEYENLER

“On iki ayın içinde, çiçeklenmeyi bekleyen bir ay”, diyor yazar Salih Zengin Ramazan’ı selamlarken.. Nasibimize düşecek olan çiçekler hangileridir bilinmez lâkin bu rengarenk ayda vazifelerimiz ortada.

Âlemin niçin yaratıldığı fikri, arayan insanın en az bir kere aklından geçmiştir. Yaratan ve yaratılan arasındaki kopmaz bağın en önemli tanımı olan âlem belki de bu ayın içinde en büyük mutluluğu yaşar. Kalpler başka türlü atar, yüzlerdeki tebessüm sayısı artar bu ay. Çeki düzen verilmeye çalışılan nefisler, iftar- sahur niyetlenmeleriyle çiçek açar âdeti.

Çocuklar da bir başkadır Ramazan’da. Neşelerine neşe katılır, hanelerine belki de hiç gelmeyen yiyecekler gelir bu ay. Anneleri en güzel yemekleri Ramazan’da yapar. Ramazan’da güler en çok çocuklar...

Tanımadıklarını tanırlar, bilmediklerini öğrenirler. Muhammedî ahlakın güzellikleriyle süslenirler ve O’nun izlerini sürerler. Bazen bir kitap olur bu ize ışık tutan. Kitaptaki bu izin peşi sıra dizer takipçileri heves ve coşkuyla.

Devamı ▼

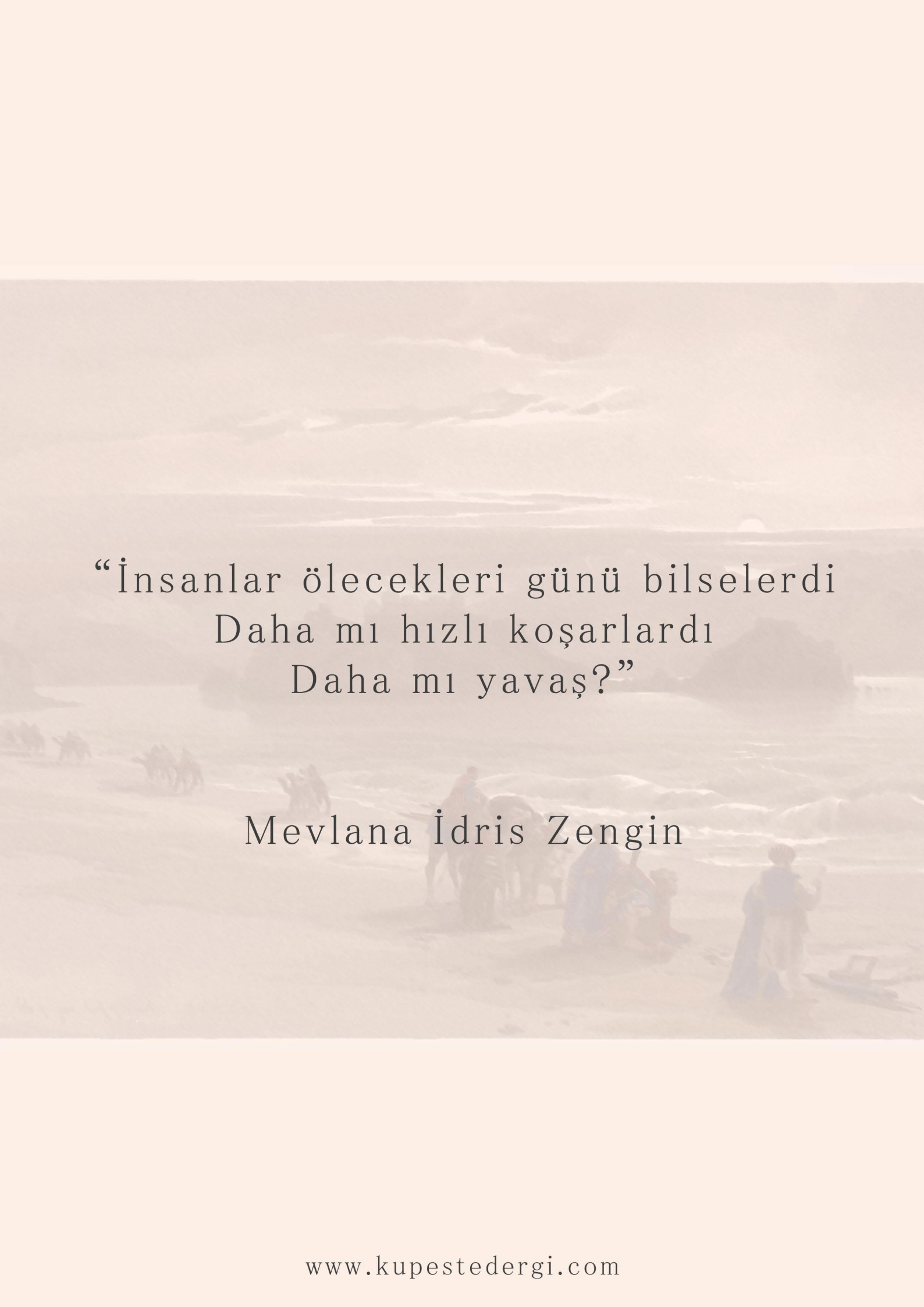

Evrendeki Son Hazine Figen Yaman Coşar'ın tam da böyle bir iz peşindeki maceraseverlere yazdığı harika bir kitap. Hatta bir rehber. Bir merak ile nelerin peşinden gidebilir insan? Sevginin peşinden tüm kalbimizle gidersek sonu nereye varır? Peygamberimiz (a.s.) ve O'nun sünnetine hayatımızda ne kadar yer veriyoruz? O dünyadaki tek gerçek kahramanken kimleri kahramanlaştırıyoruz?

Neydi dünyadaki en güzel hazine, bunu biliyor muyduk? Biliyorsak bulmak için çaba sarf ediyor muyduk? Âlemin ve kendimizin yaratılış nedeninin peşinden ne kadar koşuyorduk?

Ramazan ayında bu önemli sorulara vereceğimiz cevaplar, çiçeklenmeyi bekleyen dallarımıza en güzel hediye olacaktır.

Vesselâm...

“İnsanlar ölecekleri günü bilselerdi
Daha mı hızlı koşarlardı
Daha mı yavaş?”

Mevlana İdris Zengin